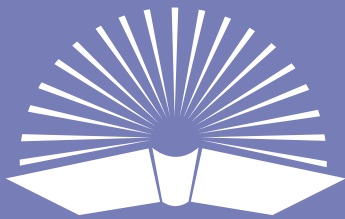

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
תרומה

myshliach.net

תרומה

לקו"ש חלק א' ע' 154 ואילך
מתורגם ללה"ק

לולא היתה בעולם מציאות של "שטות דלעומת-זה" – היתה מספיקה גם הדרך האמצעית, אך לאחר שע"י חטא עץ הדעת נוצרה זוהמא בכלל העולם, "שטות דלעומת-זה", אפשר לעמוד מולה – אך ורק ב"שטות דקדושה".

כפי שזה בכלל העולם – כך הדבר בכל אחד: אם "חטא, פגם ועבר את הדרך", או אף עשה רק אחד מן השלשה, אי אפשר לו לצעוד בדרך האמצעית, כי אם עליו ללכת למעלה מן הדרך האמצעית, ובהתאם למוסבר ב"אגרת התשובה"¹⁹ שבמקום הקשר עליו להיות כפול ומכופל.

כך אומר גם הרמב"ם²⁰, שבדרך כלל יש ללכת בדרך המיצוע, אבל כשמישהו נוטה יותר מדי לכיוון מסוים עליו לתקנו ע"י הליכה בקצה הנגדי.

יד. לפי האמור יובן הדבר שהגמרא מציינת את המעלה העליונה ביותר במושג "ופרצת": "לא כאברהם כו' ולא כיצחק כו', אלא כיעקב

יב. בפסוק "ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים" מסביר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁶, ש"שטים" בא מלשון הטיה.

ישנה דרך אמצעית, זו דרך השכל וההשגה, והנטיה מדרך אמצעית זו נקראת: "שטים", שטות.

ובכך שני אופנים: א) הטיה אל למטה מהשכל, "שטות דלעומת-זה", וכמאמר רז"ל: אין אדם עובר עבירה, אלא אם כן נכנס בו רוח שטות"¹⁷. ב) הטיה אל למעלה מהשכל, "שטות דקדושה", כדוגמת מאמר רז"ל: "אהני ליה שטותיה לסבא"¹⁸ (=הועילה לו "שטותו" לזקן).

עבודת המשכן והמקדש היא להפוך את ה"שטות דלעומת-זה" ולעשותה ל"שטות דקדושה", כמוסבר שם בהרחבה.

יג. אי אפשר להסתפק בדרך אמצעית, כי הכרחית גם שטות דקדושה דוקא, למעלה מטעם ודעת.

האמצעית היא דרך ישרה על-פי התורה, יש צורך ב"ופרצת", יציאה מכל ההגבלות, גם מהגבלות וגדרים של קדושה שהם בנין.

וענין זה של שטות דקדושה, שלמעלה מטעם ודעת, נעלה מן ההגבלות, ואפילו מהגבלות של קדושה, זו נחלת יעקב, בחיר שבאבות, שיא המעלה, למעלה מנחלת אברהם ומנחלת יצחק.

טו. ההוראה מן האמור לפועל היא:

תלמידי הישיבות, וכלל יושבי האהל, אינם צריכים להסתפק בזמניהם הקבועים ללימוד תורה. אפילו זמניהם הקבועים של המהדרין ושל המהדרין מן המהדרין אינם מספיקים, כי אם דרוש "ופרצת", "אהני ליה שטותיה לסבא", למעלה מטעם ודעת, למעלה מכל הזמנים הקבועים.

בעלי עסק שעיקר עבודתם הוא בקיום המצוות, ובמיוחד מצות הצדקה השקולה כנגד כל המצוות – הרי כל הדברים הקבועים של צדקה, ואפילו של צדקה מן המובחר כפי המוסבר בפוסקים ואחרונים, אף שהדבר מהווה בנין מובחר על-פי התורה, אינם מספיקים. יש צורך ב"ופרצת", ללא הגבלות, וכפי המוסבר ב"אגרת התשובה"²³ וב"אגרת הקדש"²⁴ ש"כל

שכתוב בו: ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"²¹.

לכאורה בלתי מובן: מה היתרון העצום של "ופרצת", עד שהוא גדול מכל היתרונות המנויים שם בגמרא? הדבר יובן לאחר הסברת פרט נוסף בענין "ופרצת":

המושג "ופרצת" אינו מבטא התפשטות והרחבה בלבד, כי אם – סילוק מחיצות. בשדה אין מקום ל"פריצה", אך כשיש בנין וחומה ומסלקים חלק ממנו – נקרא הדבר "פריצה": "ופרצת".

הבנין והגדר – שלגביו אומרים שדרוש בו "ופרצת" – ודאי הוא בנין של קדושה, שכן אם זה "בנין דלעומת-זה" – אינו, לאמתו של דבר, בנין, כי אם ענין של חורבן ופירצה, (דוגמת מאמר רז"ל²²: לא נתמלאה צור אלא מחורבנה של ירושלים), ופריצת בנין כזה אינו, לאמתו של דבר, "ופרצת", כי אם, אדרבה, בנין. כאשר תורת אמת קוראת לדבר בשם "ופרצת" יש לומר שזו, אכן, פירצה באמת.

בלתי מובן, איפוא, לכאורה: מה התכלית ומה הטוב בפריצת בנין, כזה שהתורה קוראת לו בשם בנין?

ברם, לפי האמור יובן הדבר: העבודה היא – שטות דקדושה, למעלה מזו הדרד האמצעית. למרות שהדרד

כיון שעתה תחלת השנה, ומתחילים הסדרים, סדרי ה"המשכה" מלמעלה למטה – הרי בראשונה צריך להיות "ופרצת" בתורה. יש ללמוד תורה בשופי, מבלי להביט בשעון.

אם יש להבטיח את הדבר ביושבי אהל, כל שכן שיש להבטיח את הדבר בבעלי עסק. אין לבעל העסק לחפוף לצאת ידי חובתו בקביעת עתים לתורה במדה שהדבר נראה לדעתו, כי אם דרוש "ופרצת". כך פירש אחד מחסידי אדמו"ר הזקן את הביטוי "פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית": על לימוד התורה להיות באופן של "פרק אחד", שה"אחד" יפרק אותו (יחדור לתוכו ויקיפו כולו) ואז – "שחרית", נוצר אור ו"פרק אחד" – "ערבית" נוצרת עריבות.

מן התורה יש "להמשיך" זאת גם ב"עבודה" זו תפילה, שגם בה יהיה "ופרצת". ביושבי אהל צריכה להיות התבוננות ארוכה לפני התפלה, בשעת התפלה וגם לאחר התפלה. בבעלי עסק, שהתבוננות בתפילה לדידם היא מוגבלת – צריכה גם ההגבלה להיות מוגבלת, שהתפלה לא תהיה מהירה וקצרה כל-כך עד שאין מקום לתקוע בה מחט, והרי ע"י "פתחו לי כחודו של מחט" בא "אפתח לכם כפתחו של אולם".

כשם שבגשמיות ישנה, הרי,

אשר לאיש יתן בעד נפשו". אפילו הסוברים שאינם זקוקים לכך משום שלא חסר להם דבר – חסר להם, אבל, ב"עבודה" של יחודים עליונים, והרי היחודים שלמעלה הם בבחינת אין-סוף. לפיכך צריכים גם הם לתת צדקה באופן של "ופרצת".

טז. לגבי המשיח נאמר הביטוי: "פורץ"²⁵. מצוות השעה היא, איפוא, לשם קירוב בוא הפורץ, לימוד התורה וקיום המצוות, ובפרט הצדקה, באופן של "ופרצת".

ע"י לימוד התורה ללא הגבלות מצד יושבי אהל, ובמיוחד בני ישיבות, וע"י קיום המצוות, ובמיוחד הצדקה, ללא הגבלות – מצד בעלי עסק – יהיה, כלשון המאמר²⁶: "גג ורצפה כאחד ממש", התורה שבבחינה רוחנית היא "גג", והמצוות, המלוכשים בדברים גשמיים, "רצפה", יהיו כאחד ממש, יסולקו כל ההבדלות המחיצות וההגבלות, ויעלה הפורץ לפנינו בקרוב ממש.

(משיחת יו"ד שבט, תשי"ט)

הוספה*

דובר על הצורך ב"ופרצת" בכל הענינים.

הצדקה מתענוגות וצרכים אחרים שעליהם הוא מוציא ממון?)!

ואשר לטענתו של אדם – שלא הגיע עדיין לדרגה כזו שהצדקה תהיה אצלו בשמחה ובתענוג – כלפי זה בא "ופרצת". במיוחד, לאחר שהוא בטוח בקיום ההבטחה של "ובחנוני נא בזאת" – מוסיף לו הדבר שמחה ותענוג. כן צריך להיות "ופרצת" באלו העובדים במוסדות הקדושים, כשם שהתלמידים נדרשים לא להביט בשעון – כך הרמ"ם וכו' אינם צריכים "לבצע את שעות העבודה", כי אם להיות שקועים בדבר ללא חישובים – וכו'.

וע"י התנהגות לפי "ופרצת" בכל הענינים האמורים יתן הקב"ה "ופרצת" לכל אחד גם בעניניו הפרטיים, עד* ל"נחלה בלי מצרים".

(משיחת שמחת תורה, תשי"ט)

לעתים, אפשרות ברגע אחד להרויח בהרבה יותר מאשר בשעות רבות בהזדמנות אחרת – כך גם, להבדיל, בתפלה: גם כשאין לו זמן רב – הרי באותו זמן העומד לרשותו עליו לעסוק בעבודת התפלה, והשי"ת יתן לו הצלחה שבזמן קצר זה ישיג תועלת.

התפלה היא, הרי, ענין של "רצוא". יש, איפוא, להמשיך את "ופרצת" גם בקו של גמילות חסדים, כפי שדובר בהרחבה אודות "ותומכיה מאושר", המוסב על "תמכין דאורייתא": נתינת מעשר היא חובה, חומש – משום "תקנת אושא", ואפילו לגבי יותר מחומש מוסבר ב"אגרת התשובה" ו"אגרת הקדש" שיש לתת לשם תיקון הדברים הבלתי רצויים. שם (באגרת הקדש ואגרת התשובה) נידון הדבר מבחינת התיקון על עוונות וכו'. וכל שכן שהדברים אמורים כשזה מבחינת "קו" אחר²⁷.

מסופר²⁸ על הבעש"ט שנתן צדקה יותר מחומש, ונשאל: הרי נאמר "אל יבזבו יותר מחומש"? על כך השיב ש"המבזבז" הוא מלשון ביזה (כבמלחמה וכד'). כלומר: הדברים אמורים רק במי שאינו רוצה לתת ודרושה לו מלחמה עם עצמו, להשיג את הנתינה כביזה, בדרך כפיה, וזה "אל יבזבו יותר מחומש". לעומתו – הנותן בשמחה ובענוג – במה שונה

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

תרומה

מתורגם ללה"ק

הצווי לקחת תרומה מיוחדת לעבודת המשכן חוזר בתחלת פרשתנו שלוש פעמים.

(א) 'ויקחו לי תרומה' – זוהי תרומת האדנים, יסודי המשכן. תרומה זו מופיעה רק ברמז ובכלליות בפרשה.

(ב) 'תקחו את תרומתי' – זו תרומת השקלים, לקרבנות הצבור. גם תרומה זו לא מפרטת בפרשה.

(ג) 'וזאת התרומה אשר תקחו' – תרומת המשכן, כל החמרים שמהם נבנו המשכן וכליו. תרומה זו מפרטת באריכות בפרשתנו.

עשית המשכן רומזת לעבודה הרוחנית של עשית דירה לה' יתברך כאן בעולם הגשמי. עבודה זו כוללת שלושה סוגים: תורה, עבודה וגמילות חסדים. תרומות המשכן לא נכללו בתרומה כללית אחת אלא נחלקו לשלוש תרומות נפרדות, כיון שכל אחת מהן רומזת לאחד משלושת הקווים בעבודת ה'.

תרומת האדנים רומזת לקו של תורה. האדנים הם היסוד של המשכן והתורה היא המקור והיסוד לכל עניני עבודת ה'. כל הפרטים וההדרגות באפנים השונים של עבודת ה' על ידי מצוות ומעשים טובים – הכל מיסוד על התורה. לכל ענין ביהדות יש מקור בתורה.

תרומת השקלים רומזת לקו של עבודה. מכספי תרומה זו נקנו קרבנות

הצבור, והעבודה – התפלה – היא כנגד הקרבנות.

תרומת המשכן רומזת לקו של גמילות חסדים. תרומת המשכן היא תרומת כל החמרים הגשמיים שמהם נבנה המשכן, ועל ידם אנו מקימים את המצוות. גמילות חסדים היא כללות כל המצוות.

למוד תורה ועבודה התפלה הם פעולותיו של האדם עם עצמו, הוא עצמו מתעלה ומתקרב לה' אף העולם שסביבו לא משפע מן. על ידי למוד תורה ותפלה כראוי עדין אין הגשמיות מתעלה לקדשה. דוקא על ידי קיום מצוות בחפצים גשמיים פועלים את תכלית הכונה של בריאת העולם – לגלות את הקדשה החבויה בגשמיות, ולברר את הניצוצות. זהו עקר העבודה שלנו בעולם, אף כדי שעבודה זו תהיה בשלמות חיבים לבוא עמה גם קו התורה וגם קו העבודה.

העקר והתכלית של עשית המשכן מתבטאים בתרומת המשכן, העלאת העולם לקדשה. לכן תרומת המשכן מופיעה בפרשתנו באריכות ובפרוט. התרומות האחרות מזכרות רק ברמז פיון שהן נחוצות אולם הן רק הכנה, הקדמה והשלמה לעשית המשכן הרוחני, לעשות לו יתברך דירה בתחתונים.

(מעובד על-פי לקוטי שיחות חלק טז עמ' 292-297)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

מיהו "לא נוראמלי"?

מישהו שלא מתנהג כמו כולם. לטוב ולמוטב. יש את הדרך הממוצעת, שבה כמעט כולם צועדים ולפיה מתנהגים, ויש את אלה שסוטים מהתלם ומתנהגים בצורה שונה.

התמיהה:

את המשכן, שעליו קוראים אנו בפרשת השבוע, בנו מעצי שיטים. ורבותינו מסבירים ששיטים הם מלשון 'שטות' והטייה, והיינו לא בצורה הרגילה והמקובלת. ובמילים אחרות מהמשכן, שלאורו צריך יהודי לצעוד, לומדים על צורת ואופן התנהגות שלא בדרך הרגילה? הייתכן? מתי צריך להתנהג לא בצורה הרגילה? ומדוע בכלל?

הפתרון:

סטיה מהתלם ולא לצעוד כמו כולם על המסלול, תתכן בשני אופנים. ניקח לדוגמא מתחום של בזבז: יש קמצנים עיקשים ששקל שחוק לא יוציאו, ולא ידך יש פזרנים בצורה ממש מבהילה שיכולים לתת כל מה שיש להם בלי להתחשב בעצמם אפילו. שני אלה סטו מהדרך הממוצעת, וכהנא דוגמאות רבות.

וכך זה גם בעבודת השם. יש אופן של סטייה מהדרך לענייני היצר הרע, לא לעשות את מה שצריך. ויש סטייה מהדרך, לעשות הרבה יותר ממה שמבקשים גם אם זה ממש לא מקובל. במילות החסידות מדובר על 'שטות דלעומת זה' ו'שטות דקדושה'.

מהמשכן לומדים אנו שלעתים יש להתנהג באופן של שטות? ומתי? כאשר רואים שהיצר הרע גורר אותנו לצאת מהדרך, צריכים אנו לא רק לסחוב אותו חזרה אל דרך המלך אלא אדרבה, לגרור אותו לצד השני. כך נהיה בטוחים שהכרענו אותו לגמרי.

כך גם כותב הרמב"ם בענייני צדקה. שלאנשים רגילים באמת מספיק נתינה ממוצעת של חומש מקסימום, אך לאדם שסטה מן הדרך והוא ממש קמצן בטבעו, בשבילו לא מספיק להיות כמו כולם אלא הוא צריך להתנהג כן בפזרנות, ועליו לסחוב את היצר דווקא לצד השני של 'שטות דקדושה'

"יומולדתתתת יום חשבון נפש... כה נעים ונחמד שכל בן וכל בת.. רק ביומולדתתתת" חיוש הסתובבה וצווחה בבית, מזכירה לכל מי שרוצה ולא רוצה על יום הולדתה החמישי שמתקרב בשעה טובה ומוצלחת ויערך בשבת הקרובה.

"תזכרי מתי תערך היום הולדת? בשבת!!" אמרה אמא, "אההה נכון... זו הזדמנות אז ללמד את הילדים שיבואו הלכה חשובה" הוסיפה.

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

מצוות קידוש השם.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מושקא בוטמן - קמבודיה
זלמן בוטמן - קומבודיה

"חיוש את מערבבת כמה שירים ביחד" צחק שמוליק, "חחחח מה אכפת לך? העיקר שהיא מאושרת!" צחקה גם רחלי.

אמא הזמינה לשבת בצהריים ילדים מהקהילה כדי להראות להם מה עושים ביום הולדת יהודי. היא הכינה כיבוד כיד המלך, משחקים מעניינים שמלמדים על מנהגי יום הולדת ועוד ועוד...

"אמא אפשר לעזור לך?"

נכנסה רחלי למטבח, מאז העוגה שהכינה אז בט"ו בשבט, אמא יותר סומכת עליה ומערבת אותה בעיניני המטבח.

על השולחן כבר נערמו בתבניות מסודרות מיני מתיקה ומאפים לשבת וליום הולדת. רחלי קבלה את תפקיד מקציפת הביצים, אמא למדה אותה איך מקציפים מדויק ורחלי עבדה לפי ההוראות ונהנה מאוד.

"היי אמא, למה שלא תקשטי את העוגה בכיתוב מיוחד 'מזל טוב חיוש בת 5' כמו שאת תמיד

נושא / נושאים

אנחנו מחליטים

עושים סדר: מה טוב ומה רע

הודיע לחסידים: "עד שיגיעו הקונטרסים מבית הדפוס נגן ניגון חסידי" ... מיותר לציין שתוך זכות ספורות כבר עמדו כל ארגזי הקונטרסים בתוך 770 ...

יש זמן פנוי? מנגנים ניגון. עושים משהו. מנצלים את הזמן. ובלי סוף סיפורים ועדויות בנידון ישנן. הרב משה קוטלרסקי מספר, עוד דוגמא, שפעם הציץ לחלון חדרו של הרבי רגע לפני הקפות בשמחת תורה, אחרי שראה כי הוילון מוסט וישנה הזדמנות לראות. ובמה הוא הבחין? הרבי עמד רכון מעל ספר גמרא גדול ולמד. ודקה אחרי זה ירד לאלפי החסידים להקפות. כל שניה מדודה ומחושבת.

ולמה אנחנו מספרים לכם כל זאת? הכל הקדמה לסיפור הבא:

האם סכין זה רע?

היה זה בשנות הכ"פים המוקדמות. משפחה מכובדת מארצות הברית הגיעה לבית חיינו ונכנסה ליחידות אצל הרבי. הרבי שמע את דברי ההורים, הדריך ועל פניו נראה היה שהיחידות נגמרה. אבל אז, נגשה הילדה הקטנה אל הרבי ואמרה שיש לה שאלה לשאול. כעת תדמיינו לעצמכם מה כבר יכולה להיות שאלה של ילדה בת שש.

ההורים כמובן ניסו בכוח לעצור את הילדה. הרי כל דקה של הרבי מחושבת, מדודה, אין זמן

זמנו של הרבי מדוד היה עד לרמת השניות, זאת יעידו כל המזכירים והאנשים הקרובים. לא היה רגע אחד אפילו שאותו בזבז הרבי לריק חס ושלום. כך לימד אותנו הרבי אף לנהוג באין ספור הזדמנויות.

הנה סיפור מעניין בקשר לכך: היה לילה שבו חזר הרבי מהאוהל הקדוש ומיד נכנס לתפילות מנחה וערבית. כל מי שקצת שמע ודאי יודע כי יום שבו נוסע הרבי לאוהל היה יום אחר לגמרי. הרבי נהג לצום ביום שכזה, ובמשך שעות ארוכות עמד על שתי רגליו, לא משנה אם השמש בחוץ הייתה קופחת, או שמא לחילופין השלג העז היה מקפיא עצמות.

לאחר תפילת ערבית, הסדר המתוכנן באותו לילה היה שהרבי יחלק קונטרסים לקהל הרחב. פעולה שבעצמה לוקחת כמה שעות שבהן יצטרך הרבי שוב לעמוד על רגליו ולחלק. החסידים ניסו למנוע את החלוקה מיד אחרי ערבית, היו שסברו כי מוטב יהיה לו יעלה הרבי לחדרו מעט, ינוח וישתה משהו, ורק אחר כך יחזור למטה לחלק את החוברות לחסידים. אך איך גורמים לזה לקרות?

פתרון מעניין הגו האחראים. אחד מהם ניגש אל הרבי וסיפר כי הגעת הקונטרסים ל-770 מבית הדפוס מתעכבת, וכי יאריך זמן קצר עד שיגיעו. בכך, קיווה הלה, תדחה החלוקה לשעה מעט יותר מאוחרת. הרבי שמע את הדברים ותיכף

אסורים ולא משנה כלל כיצד אנחנו נשתמש בהם. כמו לדוגמא דבר אחר, מאכלות אסורות, ודברים שמצד עצמם הם קשים ורעים. השם הכולל לכל אלה הוא "שלוש קליפות הטמאות". וכל מה שנכלל תחת הגדרה זו, לא ניתן לתיקון. הוא אסור, כך היה ונולד וכך ישאר.

שונה אמנם כל שאר הדברים, ובמבט קצת יותר רחב - כמעט כל מה שיש היום בעולם. שמצד עצמו אין בו שום דבר אסור, אך מאידך גם אינו דבר מותר וכשר. הכל תלוי בנו. סכין זה דוגמא, אפשר להשתמש בו לשחיטה כציווי תורתנו הקדושה, וניתן להשתמש בה חס ושלוש לדברים הכי רעים. כך בעצם עם רוב הדברים בעולם. הכל תלוי בנו כיצד בוחרים אנחנו לנתב אותם.

טכנולוגיה

בקרוב חוגים רבים מבני היהדות החרדית, שוררת רתיעה גדולה מפני "פגעי הטכנולוגיה", כפי שהם קוראים לזה. לא סוד הוא שבתקופה האחרונה התפתח העולם ואמצעים טכנולוגיים חדשים שבעבר כלל לא היו קיימים קמו ועלו וסחפו אליהם את כולם. וכגודל הבשורה, כך גם החשש הגדול הנלווה אליהם, שכעת נהיה העולם פרוץ יותר ומתירני ממה שהיה. משום כך רובם של גדולי ישראל סברו שיש לנתק כל קשר עם ההתקדמות הזו.

שיטתו של הרבי אולם הייתה שונה. ובשתי מילים: קליפת נוגה. הרי כל מה שברא הקב"ה יש לו מטרה. צריך לדעת כיצד לרתום את אותם אמצעים לענייני קדושה. עם רדיו לדוגמא, אפשר להפיץ שיעורי תורה, וכן על זה הדרך. צריך להגיד ברור: אין כאן היתר חס ושלוש להיגרר לכל אותם הפיתויים הקשים שקיימים באותם מקומות, אולם בד בבד עם הזהירות צריך לדעת לנצל לענייני קדושה.

פנוי. מדוע לבזבז את זמנו היקר של הרבי עם שאלות מוזרות של ילדה קטנה. אבל הרבי, כאב רחום האוהב את ילדיו, פנה בחיבה אל הקטנה ושמע את שאלתה. "ובכן, האם אנרגיית האטום (שעליה דובר בעולם באותה תקופה) זה משהו טוב או משהו רע?" במילים אלה פחות או יותר הסתכמו שאלותיה של הקטנה. משהו ששמעה עליו במעומעם בכיתה, זה משהו טוב או לא.

הרבי שמע, והשיב לילדה בשאלה: "אמרי נא לי, כלום השתמשת פעם בסכין בביתך?" "אכן" השיבה הילדה. "וסכין", שאל הרבי, "זה משהו טוב או רע?" הילדה חשבה קמעא ואז השיבה: "תלוי כיצד משתמשים בה, אם רוצחים איתה מישהו, הרי שזה רע מאוד, אך אם נגיד משתמשים בה לחתיכת ירקות לסלט, הרי שעושים בזה משהו טוב".

"כך בדיוק גם אם האנרגיה האטומית", הסביר הרבי לילדה. "הכל תלוי בנו, כיצד אנו משתמשים באותו החפץ. אנחנו יכולים להשתמש בו לדבר טוב, ויכולים להשתמש בו לדבר רע. אם נשכיל להשתמש בכל הדברים הללו לפעולות טובות, והיה זה שכרנו. לו חס ושלוש ננצל את הדברים הללו למטרות הרעות, הפסד כולו שלנו".

הכל תלוי בנו

בתורת החסידות קוראים לאותם דברים "קליפת נוגה". בספר התניא בעצם מסביר לנו אדמו"ר הזקן שכל ענייני עולם הזה הגשמי מתחלקים לשניים. יש דברים שמצד עצמם הם

שאלות לשלום

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM